

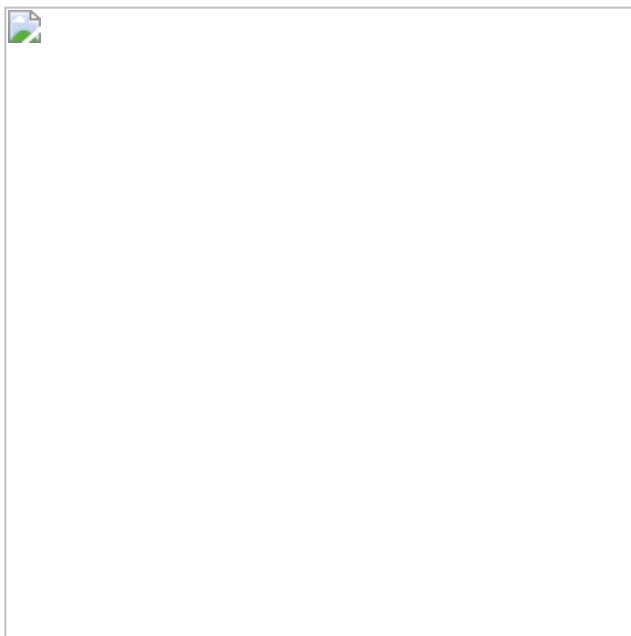
Projev ministra zahraničních věcí Ruské federace S. V. Lavrova na zasedání Rady bezpečnosti OSN na téma „Zachování mezinárodního míru a bezpečnosti: podpora implementace principů a cílů Charty OSN prostřednictvím efektivního multilateralismu: udržení míru a bezpečnost Ukrajiny“, New York, 20. září 2023

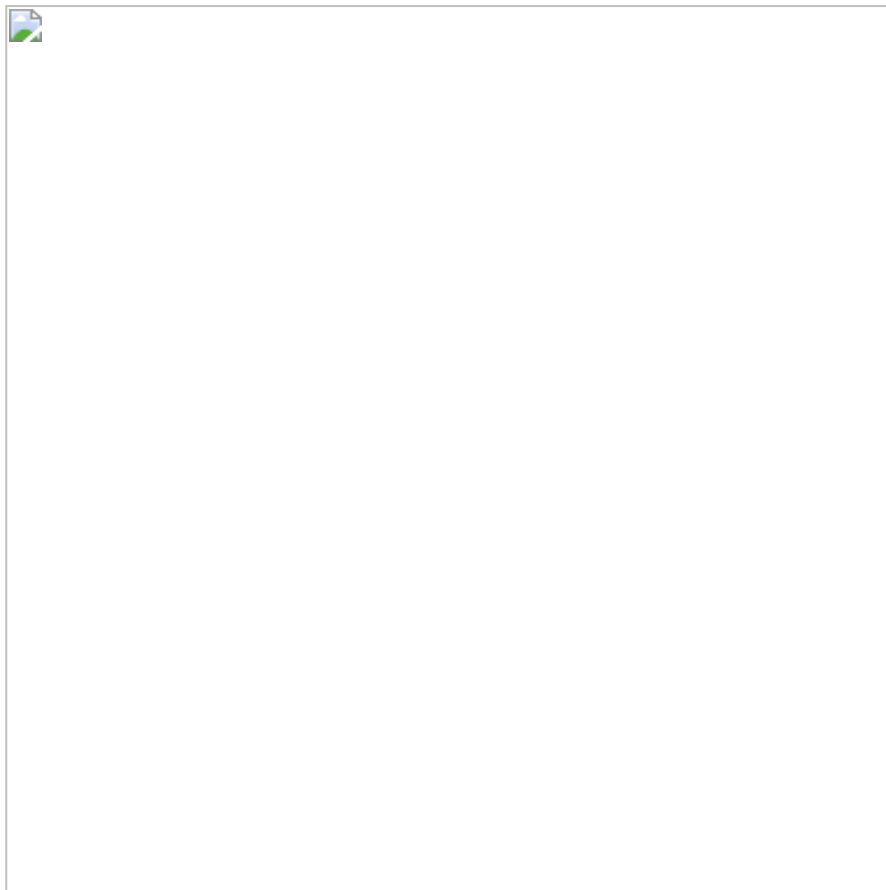
mid.ru/ru/foreign_policy/news/1905317

20.09.2023 20:05

1815-20-09-2023

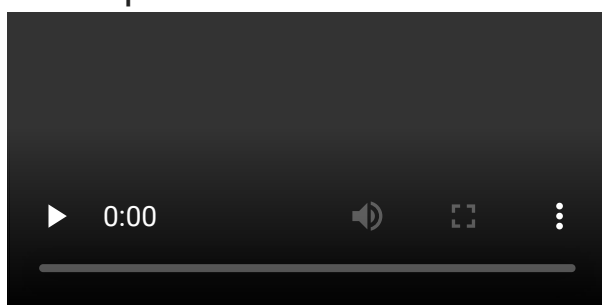

•

•

Video přehrávač

00:00

00:00

pane předsedo,

pane generální tajemníku,

kolegové,

Stávající mezinárodní řád byl vybudován na troskách a kolosální tragédii druhé světové války. Jeho základem byla Charta OSN , klíčový pramen moderního mezinárodního práva. Především díky

OSN bylo možné zabránit nové světové válce plné jaderné katastrofy.

Bohužel po skončení studené války „kolektivní Západ“ v čele se Spojenými státy svévolně přijal hodnost arbitra osudů celého lidstva a zavalen komplexem exkluzivity začal stále více ignorovat odkaz otců zakladatelů OSN.

Dnes se Západ obrací k zákonným normám a principům selektivně, případ od případu, výhradně v souladu se svými sobeckými geopolitickými potřebami. To nevyhnutelně vede ke zhoršení globální stability, prohloubení stávající a podněcování nových zdrojů napětí. Rostou také rizika globálního konfliktu. Právě proto, aby je zastavilo, aby nasměrovalo dění mírovým směrem, Rusko trvalo a trvá na tom, aby všechna ustanovení Charty OSN byla respektována a uplatňována nikoli selektivně, ale v jejich celistvosti a vzájemné provázanosti, včetně principů suverénní rovnosti států. a nevměšování se do jejich vnitřních záležitostí, respektování územní celistvosti a práva národů na sebeurčení. Akce Spojených států a jejich spojenců svědčí o systematické nevyváženosti požadavků zakotvených v Chartě.

Od rozpadu SSSR a vytvoření nezávislých států na jeho místě se Spojené státy a jejich spojenci hrubě a otevřeně vměšují do vnitřních záležitostí Ukrajiny. Jak náměstek ministra zahraničí USA V. Nuland koncem roku 2013 veřejně a dokonce hrdě přiznal, Washington utratil 5 miliard dolarů na výchovu politiků poslušných Západu v Kyjevě.

Všechna fakta „inženýrství“ ukrajinské krize jsou již dávno známá, ale snaží se je všemi možnými způsoby umlčet, „zrušit“ celou historii před rokem 2014. Proto téma dnešní schůzky, navržené hl. Albánské předsednictví je velmi vhodné a umožňuje nám obnovit chronologický řetězec událostí a právě v kontextu vztahu hlavních aktérů implementovat principy a cíle Charty OSN.

V letech 2004-2005 Západ, aby přivedl k moci proamerického kandidáta, posvětil první státní převrat v Kyjevě a donutil Ústavní soud Ukrajiny k nezákonnému rozhodnutí o uspořádání třetího kola voleb, které není stanoveno ústavou země. . Ještě bezobřadnější zasahování do vnitřních záležitostí bylo patrné během druhého Majdanu v letech 2013-2014. Poté celá řada západních cestovatelů přímo vybízela účastníky protivládních demonstrací k násilným akcím. Tentýž V. Nuland jednal s americkým velvyslancem v Kyjevě o složení budoucí vlády, kterou pučisté sestaví. Zároveň upozornila Evropskou unii na její skutečné místo ve světové politice z pohledu Washingtonu. Všichni si pamatujeme její obscénní dvouslovnou frázi. Je příznačné, že to Evropská unie „spolkla“.

V únoru 2014 se postavy vybrané Američany staly klíčovými účastníky krvavého uchvácení moci, organizovaného, připomínám, den poté, co byla pod zárukami Německa, Polska a Francie uzavřena dohoda mezi legálně zvoleným prezidentem Ukrajiny V. F. Janukovyčem . a opoziční vůdci. Zásada nevměšování se do vnitřních záležitostí byla mnohokrát pošlapána.

Bezprostředně po převratu pučisté prohlásili, že jejich absolutní prioritou je omezit práva rusky mluvících občanů Ukrajiny. A obyvatelé Krymu a jihovýchodu země, kteří se odmítli smířit s výsledky protiústavního uchopení moci, byli prohlášeni za teroristy a byla proti nim zahájena trestná operace. V reakci na to Krym a Donbas uspořádaly referenda plně v souladu se zásadou rovnosti a sebeurčení národů, jak je zakotveno v čl. 1 odst. 2 Charty OSN.

Západní diplomaté a politici ve vztahu k Ukrajině zavírají oči nad touto nejdůležitější normou mezinárodního práva ve snaze redukovat celé pozadí a podstatu toho, co se děje, na nepřípustnost porušování územní celistvosti. V tomto ohledu bych rád připomněl: v deklaraci OSN z roku 1970 o zásadách mezinárodního práva týkajících se přátelských vztahů a spolupráce mezi státy v souladu s Chartou OSN, přijaté jednomyslně, je stanoveno, že zásada respektování územní celistvosti se vztahuje na „státy, které ve svém

jednání dodržují zásadu rovnosti a sebeurčení národů (...) a v důsledku toho mají vlády zastupující (...) všichni lidé žijící na daném území." Skutečnost, že ukrajinští neonacisté, kteří se chopili moci v Kyjevě, nepředstavovali obyvatelstvo Krymu a Donbasu, nevyžaduje důkaz. A bezpodmínečná podpora západních hlavních měst akcím zločinného kyjevského režimu není ničím jiným než porušením principu sebeurčení po hrubém vměšování do vnitřních záležitostí.

Přijetí rasistických zákonů zakazujících vše ruské – vzdělání, média, kulturu, ničení knih a památek, zákaz ukrajinské pravoslavné církve a zabavení jejího majetku – které následovalo po státním převratu za vlády P. A. Porošenka a poté V. A. Zelenského, se stalo vzdorné porušení 3. článku 1 Charty OSN o dodržování lidských práv a základních svobod pro všechny – bez rozdílu rasy, pohlaví, jazyka nebo náboženství. Nemluvě o tom, že tyto akce byly v přímém rozporu s Ústavou Ukrajiny, která zakládá povinnost státu respektovat práva Rusů a dalších národnostních menšin.

Když slyšíme výzvy k zavedení „mírové formule“ a návratu Ukrajiny k hranicím z roku 1991, vyvstává otázka: jsou ti, kdo to volají, obeznámeni s prohlášeními ukrajinského vedení o tom, co hodlají udělat s obyvateli odpovídající území? Je jim opakovaně veřejně, na oficiální úrovni, vyhrožováno právním nebo fyzickým vyhlazením. Západ nejenže neomezuje své chráněnce v Kyjevě, ale také nadšeně podporuje jejich rasistickou politiku.

Mimochodem, podobným způsobem členové EU a NATO po desetiletí povzbuzují akce Lotyšska a Estonska s cílem porazit práva stovek tisíc rusky mluvících obyvatel, kteří byli nazýváni „neobčany“. Nyní vážně diskutují o zavedení trestní odpovědnosti za používání rodného jazyka. Vysoce postavení úředníci oficiálně prohlašují, že šíření informací o možnosti místních studentů absolvovat ruské dálkové školní programy by mělo být považováno téměř za hrozbu pro národní bezpečnost a vyžaduje pozornost orgánů činných v trestním řízení.

Návrat na Ukrajinu. Uzavření minských dohod v únoru 2015 bylo schváleno zvláštní rezolucí Rady bezpečnosti – plně v souladu s článkem 36 Charty, který podporuje „jakýkoli postup pro řešení sporu, který byl stranami přijat“. V tomto případě – Kyjev, DPR a LHP. Všichni signatáři minských dohod, kromě V. V. Putina (A. Merkelová, F. Hollande a P. A. Porošenko) však loni veřejně a dokonce s potěšením přiznali, že když tento dokument podepisovali, nehodlali jej realizovat. Snažili se pouze získat čas na posílení vojenského potenciálu Ukrajiny a napumpovat jej zbraněmi proti Rusku. Všechny ty roky EU a NATO přímo podporovaly sabotáž minských dohod a tlačily na kyjevský režim, aby násilně vyřešil „problém Donbasu“. Stalo se tak v rozporu s článkem 25 Listiny,

Dovolte mi připomenout, že v balíčku s Minskými dohodami jsou představitelé Ruska, Německa a Francie a Ukrajina podepsaly prohlášení, ve kterém se Berlín a Paříž zavázaly udělat hodně, včetně pomoci při obnově bankovního systému na Donbasu. Ale nehnuli ani prstem. Jen přihlíželi, jak v rozporu se všemi těmito závazky P.A.Porosheno vyhlásil obchodní, ekonomickou a dopravní blokádu Donbasu. V téže deklaraci se Berlín a Paříž zavázaly podporovat posílení třístranné spolupráce ve formátu EU-Rusko-Ukrajina s cílem prakticky vyřešit obchodní otázky, které se týkají Ruska, a rovněž podporovat „vytvoření společného humanitárního a ekonomického prostoru z Od Atlantiku k Pacifiku.“ Tato deklarace byla rovněž schválena Radou bezpečnosti a podléhala implementaci v souladu se zmíněným článkem 25 Charty OSN. Ale tento závazek vůdců Německa a Francie se ukázal jako „figurína“

Legendární ministr zahraničních věcí SSSR A.A. Gromyko více než jednou správně poznamenal: „deset let vyjednávání je lepších než jeden den války“. V návaznosti na tento pakt jsme řadu let vyjednávali, usilovali o uzavření dohod v oblasti evropské bezpečnosti, schválili Zakládající akt Rusko-NATO, přijali deklarace OBSE o nedělitelnosti bezpečnosti na nejvyšší úrovni v letech 1999 a 2010 a od roku 2015 trvali na bezpodmínečném provádění

minských dohod, které vzešly z jednání. Vše je plně v souladu s Chartou OSN, která požaduje „zajistit podmínky pro spravedlnost a respektování závazků vyplývajících ze smluv a dalších zdrojů mezinárodního práva“. Západní kolegové tuto zásadu pošlapali, když všechny tyto dokumenty podepsali s tím, že předem věděli, že je nedodrží.

Když už jsme u vyjednávání. Stále je neodmítáme. Ruský prezident V. V. Putin o tom mluvil mnohokrát, včetně poslední doby. Chtěl bych připomenout váženému státnímu tajemníkovi, že prezident Ukrajiny V. A. Zelenskyj podepsal dekret zakazující jednání s vládou V. V. Putina. Pokud o ně mají Spojené státy takový zájem, myslím, že nebude těžké „vydat příkaz“, aby byl dekret V. A. Zelenského zrušen.

Dnes v rétorice našich odpůrců slyšíme jen hesla: „invaze, agrese, anexe“. Ani slovo o základních příčinách problému, o tom, jak po mnoho let živilo otevřeně nacistický režim, otevřeně přepisovali výsledky druhé světové války a historii vlastního lidu. Západ se vyhýbá věcné konverzaci založené na faktech a respektování všech požadavků Charty OSN. Pro upřímný dialog prý nemá argumenty.

Existuje silný dojem, že se západní představitelé bojí odborných diskuzí, které odhalují jejich demagogii. Zatímco pronášejí zaklínadla o územní celistvosti Ukrajiny, bývalé koloniální metropole mlčí o rozhodnutích OSN o nutnosti, aby Paříž vrátila „francouzské“ Mayotte Komorskému svazu a aby Londýn opustil souostroví Chagos a zahájil jednání s Buenos Aires na Malvínských ostrovech. Tito „zastánci“ územní celistvosti Ukrajiny nyní předstírají, že si nepamatují význam minských dohod, kterým bylo znovusjednocení Donbasu s Ukrajinou se zárukami dodržování základních lidských práv, zejména práva na rodný jazyk. Západ, který zmařil jejich realizaci, nese přímou odpovědnost za kolaps Ukrajiny a rozpoutání tamní občanské války.

Mezi další principy Charty OSN, jejichž dodržování by mohlo zabránit bezpečnostní krizi v Evropě a pomoci dohodnout se na opatřeních pro budování důvěry založených na rovnováze zájmů, bych rád poznamenal článek 2 kapitoly VIII Charty. Je v něm zakotvena potřeba rozvoje praxe mírového řešení sporů za pomoci krajských organizací.

V souladu s tímto principem Rusko spolu se svými spojenci důsledně prosazovalo navázání kontaktů mezi OSBKa NATO, aby usnadnily praktickou implementaci výše uvedených rozhodnutí summitů OBSE v roce 1999 a 2010 o nedělitelnosti bezpečnosti, zejména za předpokladu, že „žádný stát, skupina států nebo organizace nesmí mít primární odpovědnost za udržení míru a stability v regionu OBSE nebo považovat jakoukoli část tohoto regionu za sféru vlivu. Každý ví, že to je přesně to, co NATO dělalo – snažilo se vytvořit svou plnou výhodu v Evropě a nyní v asijsko-pacifickém regionu. Četné výzvy nejvyšších orgánů OSB k Severoatlantické alianci však byly ignorovány. Důvodem tak arogantního postavení Spojených států a jejich spojenců, jak se dnes každý může přesvědčit, je neochota vést s kýmkoli jakýkoli rovnocenný dialog.

Dnes, když na návrh předsednictva diskutujeme o „efektivním multilateralismu“, neměli bychom zapomínat na četná fakta o genetickém odmítání jakékoli formy rovné spolupráce Západem. Zvažte perlu J. Borrella, že Evropa je „kvetoucí zahrada obklopená džunglí“. Jedná se o ryze nekoloniální syndrom, který pohrdá suverénní rovností států a úkoly „posílení principů Charty OSN prostřednictvím efektivního multilateralismu“, o nichž se dnes diskutuje.

Ve snaze zabránit demokratizaci mezistátních vztahů Spojené státy a jejich spojenci stále více otevřeně a bez okolků privatizují sekretariáty mezinárodních organizací, prosazují, obcházejí

zavedené postupy, rozhodnutí o vytvoření jim podřízených mechanismů s nekonsensuálními mandáty, ale s nárokem na právo vinit ty, kterým se to z nějakého důvodu nelíbí Washingtonu.

V této souvislosti bych chtěl připomenout nutnost důsledné implementace Charty OSN nejen členskými státy, ale i sekretariátem naší organizace. V souladu s článkem 100 Charty je sekretariát povinen jednat nestranně a nesmí přijímat pokyny od žádné vlády.

O článku 2 Listiny jsme již hovořili. Rád bych upozornil na její klíčový bod 1: „Organizace je založena na principu suverénní rovnosti států všech svých členů.“ Rozvíjením tohoto principu Valné shromáždění OSN v deklaraci z 24. října 1970, o které jsem se zmínil, potvrdilo „nezcizitelné právo každého státu zvolit si svůj politický, ekonomický, sociální a kulturní systém bez jakýchkoli zásahů“. V tomto ohledu máme vážné otázky ohledně prohlášení generálního tajemníka A. Guterrese z 29. března tohoto roku, že „autokratická vláda nezaručuje stabilitu, je katalyzátorem chaosu a konfliktů“, ale „silné demokratické společnosti jsou schopny sebenápravy a sebezdokonalování. Mohou stimulovat změnu, dokonce i radikální změnu, bez krveprolití nebo násilí.“ Nemohu si pomoci, ale vzpomenout si na "změny"Afghánistán , Irák , Libye , Sýrie a mnoho dalších zemí.

Respektovaný A. Guterres dále řekl: "Oni (demokracie) jsou centry široké spolupráce, zakořeněné v principech rovnosti, participace a solidarity." Je pozoruhodné, že všechny tyto projevy zazněly na „summitu pro demokracii“, který svolal prezident Biden mimo OSN a jehož účastníci byli vybráni americkou administrativou na principu loajality – ani ne tak k Washingtonu, ale k vládnoucímu Demokratické straně ve Spojených státech. Pokusy o využití takových bratrovražedných fór k diskusi o otázkách globální povahy jsou v přímém rozporu s odstavcem 4 článku 1 Charty OSN, který uvádí potřebu „zajistit roli Organizace jako centra pro koordinaci akcí při dosahování společných cílů“.

V rozporu s tímto principem Francie a Německo před několika lety vyhlásily „alianci multilateralistů“, do které také pozvaly jen ty, kdo byli poslušní, což samo o sobě opět potvrzuje nevyhnutelnost koloniální mentality a postoje iniciátorů k principu „efektivního multilateralismu“, který je dnes na naší agendě. Zároveň byl implantován „nativ“ o Evropské unii jako ideálu právě onoho „multilateralismu“. Z Bruselu se nyní ozývají výzvy k co nejrychlejšímu rozšíření členství v EU, včetně zejména balkánských zemí. Ale hlavní patos není o Srbsku, ne o Turecku, které už desítky let vede beznadějná přístupová jednání, ale o Ukrajině. J. Borrell, prohlašující se za ideologa evropské integrace, nedávno neváhal vystoupit v tom smyslu, že kyjevský režim by měl být co nejdříve přijat do Evropské unie. Oni říkají Srbsko , Turecko a další počkají. Ale my přijímáme nacisty do EU mimo pořadí.

Mimochodem, na stejném „summitu pro demokracii“ generální tajemník prohlásil: „Demokracie pramení z Charty OSN. První slova Charty – „My, národy“ – odrážejí základní zdroj legitimacy: souhlas těch, kterým vládne. Tuto tezi je užitečné dát do souvislosti s „historií“ kyjevského režimu, který rozpoutal válku proti velké části svých vlastních lidí – proti těm milionům lidí, kteří nesouhlasili s vládnutím, neonacistům a rusofobům, kteří nezákonně převzal moc v zemi a pohřbil minské dohody schválené Radou bezpečnosti OSN, čímž narušil územní celistvost Ukrajiny.

Ti, kteří v rozporu s Chartou OSN rozdělují lidstvo na „demokracie“ a „autokracie“, by udělali dobře, kdyby odpověděli na otázku, do jaké kategorie řadí ukrajinský režim? Nečekám odpověď.

Když mluvíme o principech Charty, vyvstává otázka, jaký je vztah Rady bezpečnosti k Valnému shromáždění. „Západní kolektiv“ agresivně a dlouhodobě prosazuje téma „zneužívání práva veta“ a dosáhl – ne zcela korektním nátlakem na ostatní členy OSN – rozhodnutí, že po každém využití tohoto práva, které Západ stále více záměrně provokuje, odpovídající téma by mělo být projednáno na Valném shromáždění . To pro nás nepředstavuje žádný problém.

Ruské přístupy ke všem tématům agendy jsou otevřené, nemáme co skrývat a není těžké tento postoj znovu vyslovit. Využití práva veta je navíc naprosto legitimním nástrojem stanoveným v Chartě, aby se zabránilo přijímání rozhodnutí, která by znamenala rozkol v organizaci. Ale protože byl schválen postup pro projednávání případů veta na valné hromadě, tak proč se nezamyslet nad rezolucemi Rady bezpečnosti, které nebyly vetovány, byly přijaty včetně před mnoha lety, ale nikdy nebyly provedeny, navzdory ustanovením článku 25 Listiny. Proč by se Valné shromáždění nemohlo zamyslet nad důvody tohoto stavu věcí – např. s ohledem na rezoluce Rady bezpečnosti o Palestině a o celé řadě problémů MENA, o JCPOA, stejně jako rezoluci 2202, která schválila Minsk dohody o Ukrajině.

Pozornost vyžaduje také problém spojený se sankčními režimy. Už se to stalo normou: Rada bezpečnosti po zdlouhavých jednáních – v přísném souladu s Chartou – schválí sankce proti konkrétní zemi a poté Spojené státy a jejich spojenci uvalí na stejný stát „dodatečná“ jednostranná omezení, která byla nebyly schváleny Radou bezpečnosti a nebyly zahrnuty do její rezoluce v rámci dohodnutého „balíčku“. Ve stejné sérii je dalším zřejmým příkladem rozhodnutí, které právě přijaly Berlín, Paříž a Londýn prostřednictvím svých národních legislativních norem, „prodloužit“ omezení pro Írán, která vyprší v říjnu a která podléhají právnímu ukončení v souladu s Radou bezpečnosti OSN – Rozlišení 2231. To znamená, že evropské země a Velká Británie prohlašují, že platnost rozhodnutí Rady bezpečnosti vypršela, ale je jim to jedno, mají svá „pravidla“.

Díky tomu je o to naléhavější uvažovat o tom, jak zajistit, že poté, co Rada přijme jakoukoli sankční rezoluci, nebude mít žádný z členů OSN právo ji znehodnotit zavedením vlastních nelegitimních omezení vůči téže zemi.

Je také důležité, aby všechny sankční režimy v rámci Rady bezpečnosti byly časově omezeny, protože jejich otevřený charakter zbavuje Radu flexibility, pokud jde o ovlivňování politik

„sankcionovaných vlád“.

Pozornost vyžaduje i téma „humanitárních limitů sankcí“. Bylo by správné, aby napříště bylo předkládání jakýchkoli sankčních projektů Radě bezpečnosti doprovázeno poskytováním hodnocení jejich důsledků pro občany prostřednictvím humanitárních agentur OSN, a nikoli demagogickým nabádáním západních kolegů, že „obyčejní lidé trpět nebudou.“

Drazí kolegové,

Fakta hovoří o hluboké krizi mezinárodních vztahů a nedostatku touhy a vůle na Západě tuto krizi překonat.

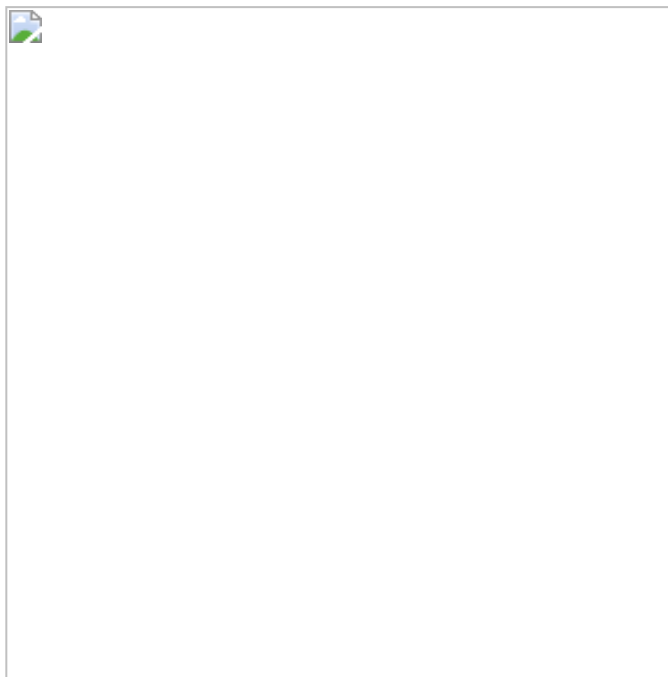
Doufám, že východisko z této situace stále existuje a bude nalezeno. Pro začátek je třeba, aby si každý uvědomil odpovědnost za osud naší Organizace a světa – v historickém kontextu, a ne z pohledu oportunistických volebních a momentálních zarovnání v příštích národních volbách konkrétního členského státu. Znovu připomínám: před téměř 80 lety se světoví lídři podpisem Charty OSN zavázali respektovat suverénní rovnost všech států – velkých i malých, bohatých i chudých, monarchií i republik. Jinými slovy, lidstvo již tehdy uznávalo potřebu rovného, polycentrického světového řádu jako záruky udržitelnosti a bezpečnosti svého rozvoje.

Proto dnes nehovoříme o podřízení se jakémusi „světovému řádu založenému na pravidlech“, ale o plnění všech závazků, které na sebe vzali podpisem a ratifikací Charty v jejich úplnosti a provázanosti.

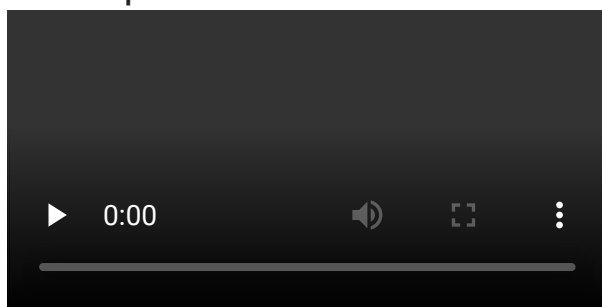
Doplňkové materiály

- **Video**

Video přehrávač

00:00

00:00

- **Fotografie**